

Mana Aleminin Gücü 6

– KENAN KOÇ · 21 Aralık 2016

2-) BİLİMSEL DESTEKLER

A-) ATOM FİZİĞİ VE KUANTUM MEKANIĞI :

((Gördüklerimiz hızla hareket eden atomların dansıdır.))

Atom fiziği ve kuantum mekaniği dikkate alındığında; gözlemlediğimiz evren birbirinden ayrı ve kopuk maddi yığınlardan ve aralarındaki boşluktan oluşmuş bir yapı olarak değil, bütünsel bir doku olarak karşımıza çıkar. Bu boşluksuz ve birbirinden ayrı varlıkların olmadığı bütünsel doku, Kur'an'ı ifadeyle Allah'ın Ahad ismini yansıtır. Bu hususun ileride İhlâs süresinin açıklamasında üzerinde durulacaktır.

Mevcutat Tümel Tekliğin bir yansımasıdır. Bilimsel bakış açısıyla ;olanın sadece Ahad olan Allah olduğunu somutlaştırmadan önce, bu konularda yazarların sözlerine bakalım. Hubert Reeves: " Varolmak, görünüşte yalın bir sözcük. Gerçekte ise öyle derin bir gizi var ki. Chamonix vadisinin üstünde durup önümde Mont Blanc'ı gördüğüm zaman, Mont Blanc vardır. Yaklaşırsam kayalık yarlardan başka bir şey görmem. Mikroskopla bakarsam, onun varlığı mineral oluşumların dokusunda kaybolur." Şimdi de bu varlığa yapılan zoomlamayı daha da hassaslaştırmak için, daha 1950 lerde Dale Carnegie'nin, günümüzde artık hemen hemen herkesin bildiği bir gerçeği çok güzel ve veciz bir şekilde anlatan şu cümlelerine yer verelim: " Sizin bu okuduğunuz sahife, bu gördüğünüz kağıt, en doğal şeyler arasındadır. Şimdiye kadar onbinlerce sayfa okumuş bulunuyorsunuz. Bu yüzden bunlarda bir tuhafılık aramayı aklınızdan bile geçirmek istemezsiniz. Fakat ben bunlarda bir garabet bulur da size sunarsam, derhal ilgilenirsiniz. Mesela bu sizin okuduğunuz sahife, size tek bir maddeden oluşmuş gibi görünmektedir. Fakat bu sahife, tek bir maddeden olmaktan ziyade, bir örümcek ağına benzer. Fizikçi onun atomlardan meydana geldiğini bilir. Atomsa küçük mü küçük bir şeydir. Ya bu kağıdı meydana getiren atomlar nelerden oluşmuştur? Atomdan daha küçük olan elektronlardan ve protonlardan! Bütün bu elektronlar, atomların protonlardan oluşmuş merkezi etrafında dönüp durmaktadır. Elektronların protonlardan uzaklık oranı, ayın dünyadan uzaklık oranıdır. Ve bunlar kendi daireleri içinde, saniyede onbeş bin kilometre gibi inanılmayacak bir süratle hareket ediyorlar. Yani elinizde tuttuğunuz şu kağıdın elektronları, sizin bu sahifeyi okumaya başlamanızdan itibaren, Newyork ile Tokyo arasındaki mesafeyi geçen bir hareket yapmıştır. Siz ise daha iki dakika önce, bu kağıdın sakın ve ölü olduğunu sanıyordunuz. Halbuki bu kağıt parçası, Allah'ın garip mahluklarından biridir; çünkü bir enerji kasırgasıdır."

Şimdi Dale Carnegie'nin ifade ettiği bu gerçeği iki örnekle daha ifadeye çalışalım. Ahmet Hulusi'den yararlanarak açacağımız birinci örneğimizde; gözlemlediğimiz evrenin bir bölümünü ve sadece beş duyumuzdan biri olan görme duyumuzu ele alalım. Bu evren kesiti, örneğin içinde bulunduğumuz bir oda olsun. Bu odada var olan mevcudatı, şu anki görme kapasitemizle birbirinden ayrı, bağımsız vücutlar olarak algılarız. Ancak görme kapasitemizi elektromikroskop tarzı bazı araçlarla hassaslaştırdığımızı düşünürsek, bu birbirinden kopuk olan mevcudat, atomların kümelendiği bir düzen

haline gelir. Gördüğümüz, hızla hareket eden atomların dansından başka bir şey değildir. Bilincin odaya giydirdiği kalıplar tümüyle değişecek; beyin hızla hareket eden atomlardan, çekirdekler ve onların çevresinde yine hızla dönen elektronlardan başka birşey algılayamayacak ve odadaki vücutlar birer seraba dönecektir. Ancak yine varolan farklı tarzlarda hareket eden, farklı özellikler sahip ve farklı yoğunlaşmalar içinde gruplanmış atomlardır . Yani tam anlamıyla tümel bir teklikten bahsedemeyiz ama bu teklige bilinç tarafından giydirilen ayrı ayrı kalıplar büyük ölçüde yıkılmıştır. Daha da hassas bir görme kapasitesi bizi atom altı parçacıklardan oluşan ve daha çok tümelliğe yönelmiş bir evren kesitiyle baş başa bırakır. Ama yine de belli belirsiz şekilde bu evreni oluşturan parçacıkların gruplanmış ve ayrılmış hallerini gözlemleyebiliriz. Ancak daha da hassas bir bakış, bizi artık maddenin en küçük yapı taşlarının oluşturduğu bir evrene götürür. Tümelliğe biraz daha yaklaşmışızdır. Artık bu adımdan ötesi her şeyin bir girişim, dalgalanma ve frekans evrenine dönüştüğü bir enerji âlemdir. Burada ayrı vücutlardan ve bu vücutları bir diğerinden ayıran özelliklerden bahsetmek imkânsızlaşmaktadır. Ama bu manzarayı algılayan beyin, az önce elektromikroskoba bakmadan evvel odada insanlar ve eşyalar var diyen beyindir. Bilincin burada eşyalar ve insanlar değil daha başka bir şey var demesinin nedeni, beynin algılama gücünü artırmamızdandır. Öyleyse böyle bir algı kapasitesiyle doğup yaşamak durumunda olsaydık, bu halimizle var dediğimiz eşyalar ve insanlar, o halimizle bizce hayal ürünü şeyler olmayacaklar mıydı?

Evrenin atom altı parçacıkların ya da girişim frekanslarının oluşturduğu bir doku olduğunu savunmayacak mıydık? Ve bu dokuda kendimizi, ayrı bir vücut bütünlüğüne sahip bir yapının tezahürü olarak değil de bu dokunun bir şekilde parçası olan bir bilinç olarak algılayacaktık. Bizi ve hiç bir nesneyi diğerinden ayıran bir sınır olmayacaktı. Yani vücutsuz, maddesiz bir bilinç olacaktık. Tasavvufi ifadeyle, ten kafesine hapsedilmemiş bir bilinç. O gözle baktığımızda hiç bir şey bir diğer şeyden ayrı değil, hatta her şey yok, sadece parçalara ayrılmamış, bölünmemiş sınırsız bir bütün var olacaktı. Yani bilinç, her an Ahad olan Allah'ın idrakini yaşayacaktı. İşte o gözlemlemiş olacağımız evren şu anda ve burada olan evrenin ta kendisidir. Öyleyse belki de biz, dinlerin ve mistik öğretilerin ileri sürdüğü gibi, sınırsız bir enerji içeren sonsuz bir frekans okyanusunda yani bir enerji âleminde, birbirinden ayrılmamış olarak yaşayan bilinçleriz sadece.

Bakışımız bu enerji âleminin de ötesine varabilse, artık algılamasının mümkün olmadığı bir hiçlikle karşı karşıya kalacaktır. İşte bu hiçlik; Allah'ın zâtı, Hu'nun mekânıdır. Gerçek ve tek bilincin, yani enerji âlemini kudret vasfıyla sürekli yaratıp ayakta tutan bir ilim sahibinin mekânı... Ve bu mekân bizim az önce görüp yaşadığımız odamızdan ayrı bir mekan olmayıp, o evren kesitinin boyutsal özüdür. Var bildiğimiz, gerçek dediğimiz eşyanın tabiatı budur ve bu gerçek karşısında insanın ister istemez Dostoyevski gibi "Hiçbirşey gerçekten daha inanılmaz değildir." diyesi gelir. Öyleyse maddede ne kadar derin içsel boyutlara inersek, tümel tekilik kendisini o kadar âşikar bir biçimde açığa çıkarır. Ama bu, algı kapasitemizle o boyutlara inememizin, o boyutların ya da daha doğrusu artık boyut ötesi bir evrenin, şu an ve her an her şeyin özünde hüküm süren varlığını yadsımamızı gerektirmez. Sadece gördüğümüzü aslanan haliyle idrak edemediğimizi gösterir.

Öyleyse "sınırsızlık-sonsuzluk" kavramı aslında en-boy-derinlik olarak değil, boyutsal olarak mevcuttur ve üç boyutlu evrende gerçek anlamda bir sınırsızlık-sonsuzluk gözlemlenemez.

Benzer bir 2. örnek olarak da Ahmed Baki'den aldığımız şu satırları verebiliriz: "Kırmızı bir gül ve karşısında bir kamera düşünün! Kamera, önce gülü elektromanyetik frekanslara dönüştürüyor ve hemen ardından bir televizyon ekranında bu frekanslar yeniden orijinal gül görüntüsüne çevriliyor. Böyle tanımlıyoruz, ancak gerçekten böyle mi acaba? Aslında kamera, gülü, frekanslara dönüştürmüyor! Gözün gül şeklinde gördüğünü, kamera sadece frekanslar şeklinde görüyor ve öylece kayda alıyor. Ki gülün gerçek yapısı da aslında budur. Bir kameranın aldığı görüntü karşısındaki objenin filme temasıyla oluşmuş bir görüntü değil, filmin üzerine düşen frekansların izidir, ışınların görüntüsüdür. Eğer bir kameranın şeffaf gözüyle bakarsanız karşınızda nesnelere olmayacak, kendinizi çeşitli frekans girişim desenleri içerisinde bulacaksınız. Şu anda ve burada! Görme, duyma, dokunma, tat alma ve koklama olarak adlandırdığımız beş duyu organlarının hepsi de gerçekte değişik frekansları dönüştüren birer frekans çözümleyicisi işlevini yerine getirmekte!. Çözülen frekanslar beyinde birer anlam olarak değerlendiriliyor. Evrene başka bir gözle (özle) bakıldığında, seyredilecek olan frekanslardan oluşmuş bir titreşimler okyanusu söz konusu. Eğer "algının" önündeki mercekleri kaldırırsak, algılanan sınırsız titreşim okyanusundan başka bir şey kalmayacak. Eğer "algının" önündeki mercekleri kaldırırsak, nesnelere yerinde, tıpkı bir hologram plakasının üzerindeki gibi "frekans girişim desenleri" kalacak..."

Şimdi bu felsefenin bilimsel yönünü biraz daha açalım. Deneysel kuantum mekaniği çalışmalarından elde edilen bilgilerle denilebilir ki bir elektron; hem tanecik ve hem de dalga özelliğini birlikte sergilemektedir. Daha doğrusu elektronu tanecik ya da dalga diye sınıflandıramamakta, kendine özgü bir davranışı olduğunu belirtme durumunda kalmaktayız. Bu özgün davranış, diğer atomaltı parçacıklar için de geçerlidir. Öyleyse buradan ne çıkarabiliriz? Çıkaracağımız sonuç, bahsettiğimiz büyük gerçeği, gözümüzün önündeki muazzam bir mucizeyi ortaya koyar. Yaşadığımız maddi evren; atomlardan, atomlar ise elektron ve atomaltı parçacıklardan oluşmaktadır. Ancak bu parçacıklar, atomun algılanışı gibi salt madde olarak algılanamamaktadır. Çünkü bir şeye madde diyebilmek için o şeyin bir sınırlarının, hacminin, kütesinin olması yani o şeyin parçacık modelinde olması şarttır. Eğer o şey bir dalga özelliği gösteriyorsa madde değil, enerji veya enerjinin bir türevidir. İşte gözlemlediğimiz maddenin derununda, o maddeyi oluşturan parçacıkların bünyelerinde maddi halden enerji haline geçiş söz konusudur. Bu da maddenin oluşturucusu olarak enerjiyi işaret eder. Gözlemleyebildiğimiz en küçük maddi unsurlar, maddi özellikler gösteriyor olmaktan çıkmakta ve bulutumsu diye simgeleyebileceğimiz bir hale gelmektedirler. Öyleyse bu en küçük unsurlardan oluşan madde, aslında bu en küçük unsurların sergilediği bulutumsu yapıdan oluşmaktadır. Ve biz, maddenin en küçük yapı taşlarını araştırdıkça, yani bir elmayı hep daha küçük parçalarına böldükçe ortada bir yapı taşı olmadığını; olan şeyin gözümüzde ya da beynimizde yapı taşı algısı oluşturan bir enerji dalgalanması olduğunu görürüz. Hep daha küçüğe gittikçe, maddenin aslına yani bir enerji okyanusuna ulaşırız. Orada artık madde değil; bazen madde, bazen enerji karakteristikleri sergileyen parçacık ya da dalgacıklar belirlemektedir. Bunun ötesi, artık maddi evrenin olmadığı bir evreni bilincin seyrine sunar. Ancak bu maddi evrenin tükendiği evren, belirttiğimiz üzere tamda içinde yaşadığımız maddi evrendir. Öyleyse buradan çıkabilecek tek sonuç vardır: O da aslında maddi evrenin bize maddi evren olarak görüldüğü, aslında bir enerji yumağından başka bir şey olmadığıdır. Öyle ki biz gözümüzün menzilineki büyüklükleri maddi olarak algılamakta, ancak gözün sınırlarını aşan bir inceliğe ulaştığımızda gerçeğin bu olmadığını idrak etmekteyiz. Ancak bu

idrak, kendisi de bir madde olan beynin idraki mi yoksa aslında maddi kalıplara bürünmüş ancak madde ötesi bir gerçekliğe sahip bilincin idraki midir?

Yine deneysel kuantum mekaniği çalışmalarında, elektronların davranışları sırasında çevrelerine bir tür bilgi aktardıkları ve şuurlu özelliklere sahip şekilde organize davrandıkları gözlenmektedir. Öyleyse bu bilinçlilik, maddi olarak gözlemlendiğimiz canlı cansız tüm âlemlerin özünde olan, ama sadece kendimizin sahip olduğunu sandığımız bir bilinçliliğdir.

Bilim adamları artık, elektronun gözlemlendiği zaman tanecik; gözlemlenmediği zaman dalgacık özelliği gösterdiğini düşünmektedir. Bunun anlamı, yukarıda değindiğimiz gibi sadece bakan gözden dolayı evrenin maddi bir varlığının oluyor olmasıdır. Gözümüz ve kendini onun yansıttığı maddi evrene bağlamış olan bilincimiz, dalgalı evrene değişik kalıplar giydiren bir projeksiyon ışığı gibi, baktığı her şeyi maddi unsurlara mı dönüştürmektedir?